

בבית הדין המשמעתי המחוזי של לשכת עורכי הדין בירושלים

בד"מ 75/10

בפני: עו"ד **יהושע קרמר**, אב"ד

עו"ד **דורון שטרן**, חב"ד

עו"ד **אורית אביגיל יהלומי**, חב"ד

המבקשת: ועדת האתיקה של לשכת עורכי הדין – וועד מחוז ירושלים

ע"י ב"כ עו"ד חנן רובינשטיין

נגד

המשיב: עו"ד ישראל מנדל

ע"י ב"כ עו"ד אברהם לביא

החלטה

בפנינו בקשה להשעות זמנית את המשיב מלעסוק במקצוע עריכת הדין עד להכרעת דינו בבית המשפט וזאת על פי סעיף 78 (ג) [לחוק לשכת עורכי הדין](#), התשכ"א (1961) (להלן: "החוק").

העובדות נשוא הבקשה

1. בתאריך 9/12/2010 או בסמוך לכך, הגישה המבקשת בקשה שעניינה השעייתו הזמנית של המשיב, עו"ד ישראל מנדל, מעיסוקו במקצוע עריכת הדין (להלן: "הבקשה") עד למתן הכרעה בכתב האישום הפלילי שהוגש כנגדו בבית משפט השלום בירושלים ביום 15/11/2010 (להלן: "כתב האישום").

2. כתב האישום הכיל 8 פרטי אישום, ומייחס למשיב שורת עבירות של הטרדות מיניות, מעשים מגונים תוך הפעלת לחץ על נשים שונות, מעשים מגונים בפומבי, וכליאת שווא, כנגד שמונה נשים שונות, אשר היו לקוחותיו של המשיב. ופנו אליו על מנת שייצגן בענייני אישות.

3. בתאריך 10/2/2011 (לאחר הגשת הבקשה) הוגש כנגד המשיב בבית משפט השלום בירושלים, כתב אישום מתוקן, בו נוסף פרט אישום תשיעי במספר, של מתלוננת נוספת, בגין הטרדות מיניות שעברה גם היא, לכאורה, מצד הנאשם, בעת שהיתה לקוחה שלו בענייני אישות, (להלן: "כתב האישום המתוקן").

4. במועד הגשת הבקשה היה תלוי ועומד כנגד המשיב הליך קודם בבית הדין המשמעותי, בתיק [בד"מ 4/10](#), שעניינו מעשים דומים שביצע הנאשם כלפי מתלוננת נוספת. התיק הסתיים לאחר הגשת הבקשה בהרשעה, אגב הודאת הנאשם, בעבירות של הפרת כללי האתיקה המקצועית, לפי סעיף 61 (2) [לחוק לשכת עורכי הדין](#), התשכ"א 1961, ובביצוע מעשה שאינו הולם את מקצוע עריכת הדין, לפי סעיף 53 לחוק, בגין מעשים הדומים לאלה שנדונו בכתב האישום (אך לא נכללו בו).

גזר הדין בתיק הנ"ל ניתן גם הוא לאחר הגשת הבקשה, ביום 10 בינואר 2011, והרכב בית הדין התערב, באופן, חריג, בהסדר טיעון בין הצדדים וגזר על הנאשם השעיה לתקופה של ששה חודשים. על גזר דין זה מערער הנאשם וביצעו מעוכב על למתן החלטה בערעור.

5. להשלמת התמונה יצוין, כי בתאריך 31/3/2011 ובטרם כתיבת החלטה זו, הובא לעיונו, מסמך שהוגש ע"י ב"כ המשיב שנקרא "השלמת פרוטוקולים והחלטות – תיק [בד"מ 75/10](#)" אליו צורפו החלטות שונות של בית המשפט המחוזי, ובית משפט השלום בתיק הפלילי, ואנו קראנו את המסמכים שהוגשו על ידו.

6. מטענות ב"כ הצדדים אשר נשמעו בפנינו, אנו למדים כי במסגרת ההליך הפלילי המשיב היה נתון במעצר לתקופה של כ- 15 ימים, ולאחר מכן שוחרר למעצר בית בתנאים והגבלות שונות. על פי הגבלות אלה הותר לנאשם להמשיך ולעבוד כעורך דין, במשרדו, נאסר עליו לייצג נשים, והוא נדרש לעבוד תחת פיקוח של אדם

נוסף.

7. ב"כ המלומד של המשיב הפציר בנו לאמץ את ההסדר שנעשה עם מרשו בהליכי המעצר הפלילים, להימנע מהשעייתו הזמנית ולהסתפק באיסורים שהוטלו על הנאשם שם.

ב"כ המשיב הודה, בהגנותו, כי השיקולים ששימשו את ערכאת המעצר שונים מאלה שיידונו על ידינו, אולם סבר כי מן הראוי לאמצם לאור שיקולים שונים, ביניהם:

7.1 "חזקת החפות".

7.2 הוראות חוק יסוד: חופש העיסוק. השעיה מוחלטת של המשיב מעיסוקו כעורך דין, תהיה פגיעה החורגת, לשיטתו, מפסקת ההגבלה שבחוק היסוד.

7.3 השיקול שהיה מונח בפני בית המשפט בהליך הפלילי – דהיינו: טובת ציבור הנשים. ההגבלות שהוטלו כאמור על המשיב במסגרת הליכי המעצר, משיגות, לשיטתו, את התכלית המרכזית הזו.

7.4 ב"כ המשיב התייחס גם לגופם של אישומים שהוגשו כנגד המשיב, וטען כי חלק מהאישומים מוכחים מצד המשיב ואינם אלא טענות שמאחוריהן נקמנות או שיקולי שכר טרחה. לגבי חלק אחר של האישומים טען כי המעשים המיוחסים אכן קרו אולם מדובר "ברומנים בהסכמה".

7.5 לגרסת ב"כ המשיב, אין בפנינו בשלב זה די ראיות לכאורה בעוצמה הנדרשת כפי שקבעה הפסיקה לעניין הוראות סעיף 78(ג) לחוק והליך וההשעיה הזמנית, ובעניין זה הוא ציטט את [בש"פ 8007/97](#) בעניין שלמה זאדה פד"י נ (2) 133.

8. כבר בשלב זה נציין, כי גם אנו סבורים כי השיקולים בנוגע להליכי מעצר עד תום ההליכים בתיק פלילי, והשיקולים של לשכת עו